



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
ὅτ' ἔτιν ἔδρευομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννιакόσα κι' ἕνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ·
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χέ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάγρακκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου ἐννέα
καὶ κλέπ γενναῖα.

Ἑπτακόσα κι' ἕξ καὶ τριάντ' ἀκόμη,
γεωργία, δῖτος, δίκαιος καὶ βρώμη.

**Κι' ὁ Ρωμηὸς δᾶς χαιρετᾷ
καὶ 'ὅτ' Ὁ Φάληρον πετᾷ.**

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

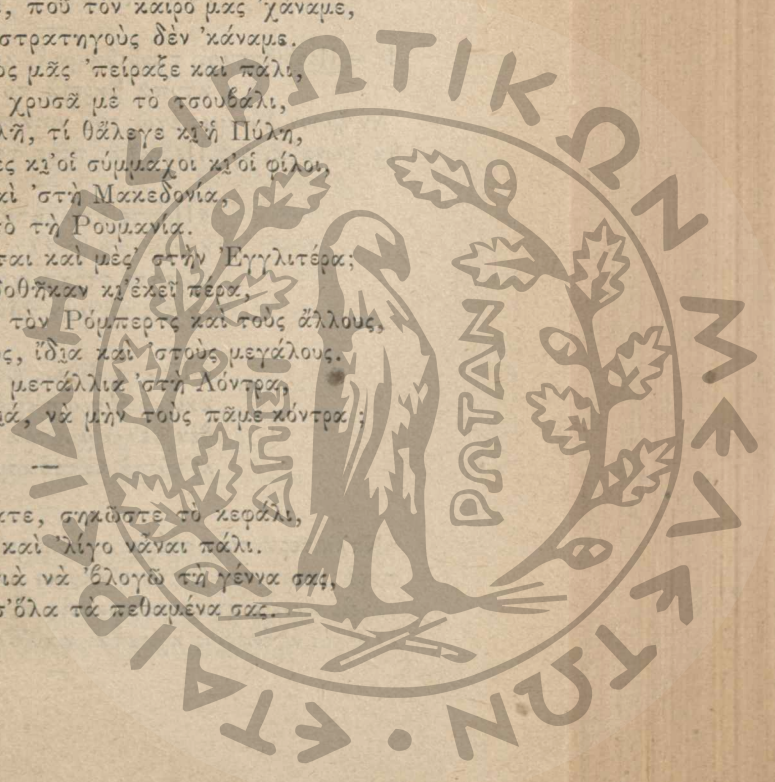
τὰ κοψίματα, ποῦ φέρνει κάθε φρούτο,
τώρα κι' ὁ Ρ ω μ η ὸς ἀπὸ τὸ φύλλο τοῦτο.
κῆμποσο καιρὸ καθὼς τὸ συνειθίζει,
παλιν παρ' ἑν' ἄλῳς πηγαίνει καὶ καθίζει,
λόγους δηλαδὴ πᾶσι 'στὴν Φαληρέα του
μαζί μὲ τὴν παρέα του.

κιντὰ 'στὰ κύματα ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀρίδα του
πῶς διάβολο θὰ δρᾷσῃ 'στὴν πατρίδα του.
καὶ τῆς δράσεως διπλοῦς ἰδρῶς τὸν ληάνει
ἀναπνεύσῃ λαχταρᾷ τῆς Σούδας τὸν ἀέρα,
καπνίσῃ κι' εἰς αὐτὸν νὰ δώσετε γαλόνι
καὶ ἀσφαλῶς τὸ στέλλετ' ἐκεῖ πέρα.

νυροπάζαρο, σὲ κόρτε φλογερῶ,
Γαλλικὰ τ' αὐτιά του νὰ λεπτύνῃ,
καὶ θάλασσας ἀπέραντο νερό...
νὰ τῶχ' ἀλγίο του τὰ μούτρα σας νὰ φτύνῃ.

Φ. — Τόσος καιρὸς ἐπέρασε, ποῦ τὸν καιρὸ μας 'χάναμε,
τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ στρατηγούς δὲν 'χάναμε.
Ἄλλ' ὅμως οἷστρος 'ξαφνικὸς μᾶς 'πείραξε καὶ πάλι,
καὶ δὲς του κι' ἐμοιράσκαμε χρυσὰ μὲ τὸ τσουβάλι,
ἄλλοιῳς φαντάσου, Περικλῆ, τί θᾶλεγε κι' ἡ Πύλη,
κι' οἱ προσφιλεῖς Φιλέλληνες κι' οἱ σύμμαχοι κι' οἱ φίλοι
φαντάσου τί θὰ 'λέγανε καὶ 'στὴ Μακεδονία,
τί θᾶλεγε κι' ὁ Κάρολος ἀπὸ τῆ Ρουμανία.
Δὲν βλέπεις, βρέ, τί γίνεται καὶ μὲς 'στὴν Ἑγγλιτέρα;
βραβεῖα γιὰ τὸν πόλεμο 'δοθήκαν κι' ἐκεῖ πέρα,
βραβεῖα γιὰ τὸν Κίτσενερ, τὸν Ρόμπερτς καὶ τοὺς ἄλλους,
ἴδια βραβεῖα 'στους μικροὺς, ἴδια καὶ 'στους μεγάλους.
Κι' ἀφοῦ πολέμου δίδονται μετὰλλια 'στὴ Λόντρα,
γιατὶ κι' ἐμεῖς, μωρὲ παιδιὰ, νὰ μὴν τοὺς πᾶμε κόντρα;

Παιδὲς Ἑλλήνων, σπεύσατε, σηκώσατε τὸ κεφάλι,
νὰ γίνουν ὅλοι στρατηγοὶ καὶ λίγο νᾶναι πάλι.
Δώστε γαλόνι καὶ σέμ'ε γιὰ νὰ ἐλογώ τὴ γέννα σας,
νὰ κάνω κόλλυθα κι' ἐγὼ σ' ὅλα τὰ πεθαμένα σας.



Και τί θά γάση τάχατε τὸ κράτος καὶ τὸ γένος,
ἀν πίνω τὸν καφφέ κι' ἐγὼ γαλονοφορτωμένος ;

Πάρτε σπαλέταις, Κίτσεναρ καὶ Ρόμπερτε τῆς Ἑλλάδος,
σᾶς χειρετὲς περιχαρῆς ἢ πόλις τῆς Παλλάδος.
Ἐμεῖς γὰρ τρίτο πόλεμο παρκασκευάζει ἀρχίζομε
καὶ τὰ σπαθιά τροχίζομε,
κι' ἄλλα χρυσὰ φορτώθηκαν οἱ λαμπεροὶ μας ὄμοι,
κι' οἱ Ρόμπερτε Ἀγγλοὶ πολεμοῦν 'στὸ Τρανσβαλ ἀκόμη.

Κοντεύει χρόνος, κουνενέ,
ποῦ πολεμοῦν οἱ βλάκες,
κι' ἐμεῖς ἐδῶ 'στὸν καφφενέ
μὲ τὰ γαλόνια πλάκες

γελοῦμε σὰν μοιράζονται βραβεῖα τῶν ἀγώνων
σ' αὐτούς, ποῦ δὲν ἀπέκαμαν νὰ μάχωντ' ἐπὶ χρόνον,
κι' ὅπερ τὸ σπουδαιότερον χωρὶς σκίς προγόνων.

Π. — Μὰ τί πόλεμος κι' αὐτός !
τί γελοῖος, τί κουτός !

"Ἐνα χρόνο νὰ βαστᾷ... μπόμ καὶ μπούμ τοὺς ἔλῳσε...
ποῦν' ἐκεῖνος τῶν Ρωμηῶν... ἔψε σβύσε τέλειωσε.
Κι' ὅστερ' ἀπὸ τέτοια χάλα τῆς κουτῆς τῆς Ἑγγλιτέρας
βλέπεις καὶ τὸν Ἐδουάρδο νὰ μοιράζ' εἰς ὅλους γέρκας.

Φ. — Ἐπαίξα 'στοῦ Ζαχαράτου μ' ἕνα σύντροφο μπιλιάρδο,
καὶ σὰν ἔμαθα γὰρ τοῦτα τὰ βραβεῖα τ' Ἀγγλικὰ
'γέλασα μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ μ' αὐτὴν τὸν Ἐδουάρδο,
ποῦ δὲν νοιώθουν ἀπὸ δρᾶσι κι' ἀπὸ στρατιωτικά.

Π. — Στρατηγούς δὲν 'βγάναμε
κι' ἔτσι ξεχαστήκαμε...
τί καλὰ ποῦ 'κάναμε
καὶ προβιβασθήκαμε.

Δίνει γέρκας εἰς τοὺς Ρόμπερτε ὁ τῶν Ἀγγλῶν Ἐδουάρδος ;
νὰ λοιπὸν κι' ἐμεῖς σπαλέταις, ποῦχουμε μὴ πᾶν φάρδος.

"Ἐνας μαχητὴς λαὸς
ὅσον μέγας κι' ἄγλαός,
ὅταν γὰρ χρυσάσις σπαλέταις φειδωλεύεται πολὺ,
τότε βράστον, Φασουλῆ,
σβύνει καὶ ξεχνάται
κι' ἐν εἰρήνῃ χάνεται.

Φ. — Προβιβασμοί, προβιβασμοί, κι' ἀδικημένων πληθος
κυττᾷ βαρεῖα τὸ στῆθος.

"Ἀν ἤμουν Δύναμις ἐγὼ τοῦ νικηφόρου γένους
θὰ 'φώναζα, βρέ Περικλῆ, πρὸς τοὺς ἀδικημένους.

"Πάρτε σπαλέταις, βρέ παιδιὰ,
κανεῖς μὴ βγάλη τσιμουδιά,
φορέστε στρατηγῶ σπαθὶ
κανεῖς νὰ μὴν ἀδικηθῇ.

« Ἐλᾶτε δίχως βογγητὸ
καὶ κλάψιμο σ' ἐμένα,
δὲν θέλω μούτρα νὰ κυτῶ
κι' αὐτὰ κατεβασμένα.

« Καλλίτερά τοὺς σβέρκους σὰς γαλόνια νὰ φορτώσω
παρὰ πικρὰ παράποντα ν' ἀκούω κάθε τόσο,
κανεῖς κανεῖς ἀνίκανος, κανεῖς ἐξ ὅλων στάσιμος,
κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος κρίνεται καθ' ὅλα προβιβάσιμος.

« Ἐγὼ δὲν θέλω, βρέ παιδιὰ,
νὰ μοῦχετε κακὴ καρδιά,
δὲν θέλω γὰρ χρυσὰ λιλιὰ νὰ βάζετε μαρᾶζι,
κι' ὁ Φασουλῆς πρὸς ὅλους σὰς ἀφθόνως τὰ μοιράζει.

« Κανεῖς μὴν εἶναι δεκανεὺς, κανέναν στρατιώτη,
ἂς γίνῃ πρῶτος Μέρκαρος καθέναν πατριώτη.
Γι' ἀνδραγαθίας μοναχὰ νὰ μοῦ 'μιλᾷτε κι' ἐνοῖα σας,
δὲν θὰ χαλάσω, βρέ παιδιὰ, ποτὲ τὴν ζαχαρένια σας.

« Δίδω βραβεῖον καὶ πρὸς σέ, βρέ Περικλέτο Βάρδο,
κι' ἂν τὰ βραβεῖα δὲν ἀρκοῦν,
κι' ἀρχίσουν καὶ φιλονεικοῦν
τότε γυρεύω μερικὰ κι' ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο.

Π. — Προβιβασμοί, προβιβασμοί, τρεχάματα καὶ φέστα
κι' ὕπουργικὰ συμβούλια μέσα σ' αὐταῖς τῆς ζέστιας.
Τάχα τὰ Δικτάγματα θὰ δημοσιευθοῦν
καὶ τόσαι θέσεις γενικαὶ θὰ διανεμηθοῦν;
Τί διάβολο θὰ κάνουμε ; τί διάβολο θὰ γένῃ ;
ὁ κόμπος λένε μερικοὶ πῶς ἔφθασε 'στὸ κτένι.

Κι' ἂν σήμερα, βρέ τενεκέ,
δὲν μοιρασθοῦν αἱ γενικαί,
θυμῶναι τὸ μηχανικό, μὰ κι' ἡ καθέλαρία,
κι' ἂν μοιρασθοῦν, βρέ Φασουλῆ, θυμῶν' ἡ φανταρία.

Προσμένουνε τὸν Τσαμκὰδὸ τὸ ζήτημα νὰ λύσῃ
καὶ πρῶτος νὰ μιλήσῃ,
κι' ὁ τῶν ἀρμάτων ὕπουργός ἔκανε τὰ λουτρά του,
'πῆρε καὶ τὸ γαλόνι του μὲ γειά του καὶ χαρά του,
κι' ἔλθε νὰ δώσῃ κάμποσα καὶ σὲ καμπόσους ἄλλους
νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν καὶ τῶν σπαθῶν τοὺς ἄλλους.

Προβιβασμοί, προβιβασμοί, μεγάλο πανηγύρι,
'ρωτοῦν καὶ τὸν Ἀνάργυρο τὸν τῆς Οἰκονομίας :
« γὰρ τὴν φουρνιὰ τῶν γαλονιῶν τὸν ἔχεις τὸν ἀργύρι ;
τί λέει γὰρ προβιβασμούς κι' ὁ Κεντρικὸς Ταμίης ; »

Κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος τὴν κεφαλὴν του ξύνει,
μὲ τοῦτο δὲ τὸ ξύσιμο τὴν μῆνιν παροξύνει.
Εὐσθῆτε, σ' ὅλους ἀπαντᾷ, μὴ λέτε χωρατάδες,
καλὰ τὰ φαρδομάνικα, μὰ γὰρ τοὺς δεσποτάδες.

"Ἀν ὅμως ἡ περίστασις ἢ κρίσιμος σᾶς σφίγγῃ
καὶ τοὺς δικαίους θέλετε προβιβασμούς ν' αὐξήσω,
θὰ βγάλω γὰρ χατῆρι σας κι' ἀπὸ τὴν μυῖγα ξύγγι,
καὶ τότε, σᾶς παρκακλώ, ξύστε με νὰ σᾶς ξύσω.

Φ. — Μάννα Πατρίδα, δὲν 'μπορῶ
τοὺς νόμους νὰ δουλεύω,
καὶ δίχως γαλονιῶν σωρὸ
τοὺς ἄλλους νὰ ζηλεύω.

Μάννα Πατρίδα, δὲν κυττᾷς
κι' ἐμένα τὸν καῦμένο ;
μὲ τόσους ἄλλους μαχητὰς
μ' ἔχουν ἀδικημένο.

Σκορπιέται γαλονιῶν βροχή,
μόνον ἐμὲ τὸν ἀτυχῆ



μ' ἀφίνουν πάλι στάσιμο
μ' ἕνα ψωροπαράσημο.

Μήπως κι' ἐγὼ μὲ θούρια
τὸν κόσμον δὲν ἐγέμισα ;
μήπως δὲν πῆρα φρουρία ;
μήπως δὲν ἐπολέμησα ;

Μήπως ἀπὸ τὸ σπῆτι μου μαντάτα δὲν ἐδιβάλα
γὰρ τὸν Ἐτέμ Πασσᾶ ;

Μήπως ἀπὸ τὸ σπῆτι μου πολλαῖς φοραῖς δὲν τᾶβαλα
μ' ἐκείνον τὸν φεσᾶ ;

Μήπως ἐδῶ δὲν ἔσκουζα μὲ τόσους θερμοαίμους :
« ἔχ ! ἂς τὸν εἶχα τὸν Ἐτέμ, αὐτὸν τὸν Μακχωλοῦκο ; »
Μήπως ἐδῶ δὲν 'δράχναζα μὲ τοὺς ζητωπολέμους ;
Μήπως ἐδῶ δὲν ἐπῆρα καὶ μούκαναν γαργάρας μὲ σαμποῦκο ;

Μήπως δὲν μὲ παράσφιξαν τὰ φεγγαριάτικα μου ;
Μήπως κι' ἐγὼ 'στὸν καφφενέ σὰν τόσα παλληκάρια
καπνίζω δὲν 'μουντζούρωνα μὲ σχέδια δικά μου,
ποῦ καφετζήδων ἀμυθῶν μοῦ τᾶσβυναν σφουγγάρια ;

Μήπως κι' ἐγὼ μὲ καθεμὴν πολεμικὴν ἀριδία
πονητὸν δὲν κελᾶδισα, ποῦ κόσμος μὲ βαρέθηκε ;
Μήπως ἐγὼ δὲν ἐλαχτάρισα πολλαῖς φοραῖς, Πατρίδα,
τὸ δόντι τοῦ Μαμμουθ, ποῦ 'στὸ Πικέρμι 'βρέθηκε,

νὰ πέσω μὲς 'στὸ Κεντρικὸ μὲ λαίμαργα μωγγρίσματα
νὰ φάω τῆς συχνάτσας τοῦ καὶ ἄλλα τὰ νομίσματα ;

Γιατί μ' ἀφίνουν στάσιμο καὶ παραγκωνισμένο
μ' ἕνα ψωροπαράσημο, καὶ αὐτὸ θεθορασμένο ;
Θέλω νὰ γίνω στρατηγός, βρέ Περικλῆ γελοῖο,
γὰρ νὰ πληρώσω τὰ κενὰ τῶν ἀδελκῶν πινάκων,
μὲ τῶν κενῶν τὴν πληρώσιν νὰ κενωθοῦν κοιλίαι,
κι' εἰσπράκτορες νὰ σᾶς τραβοῦν μετὰ χωροφυλάκων.

Θέλω νὰ γίνω στρατηγός, τὸ χέρι μου νὰ δέρῃ,
νὰ μοῦ 'μιλοῦν χωρὶς κανεῖς κουβέντα νὰ μοῦ πέρῃ,
εἰς τὴν καταστρατήγησιν τῶν νόμων ν' ἀντιδράσω,
νὰ λέω, σ' ὅλους τοὺς μικροὺς : φαρδᾶτε νὰ περᾶσω,
βαρδᾶτε καὶ σᾶς ἔφαγα, σκύψτε 'μπροστὰ σ' ἐμένα,
γιατί μὲ τοῦτο τὸ σπαθὶ σᾶς κᾶνω τρία κι' ἕνα.

Θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε 'στὴν γῆν τῶν κατηναιῶν,
κι' ὅλο μεγαλοπορεύω, πόζα καὶ τῶν γονέων,
θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε, νὰ ράβω, νὰ ξιλῶνω,
πέντε καρέκλιας νὰ ζῇω, σὲ δέκα νὰ ξαπλώνω.

Θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε πολυτελεῖς εἰρήνης
μὲ γὰρον Ἀχαρνόνα καὶ γαλιστὸ σπέρωνι...
χίλις φοραῖς καλλίτερο, Πατρίδα, δὲν τὸ κρίνεις
νὰ βγάζω 'στὸν περίπατο σπαθὶ παρὰ μπαστούνι ;

Θέλω νὰ γίνω Βάλδερσε μ' ὀλόχρυσο κσκκέτο,
καὶ πρέπει νὰ μὲ χρίσης σὺ, καὶ μένε Περικλέτο,
ποῦ τὴν δοξομάνικὴν μου διέκρινες εὐστόχως...
ἔτσι προχείρως ἄλλοτε καὶ κάποιος ξενοδόχος
ἐδάπτισεν ἱππότην
τὸν μέγαν Δὸν-Κιχώτην.

Π. — Ἐμπρός στήν ἀράδα καὶ πόρτε σειρά,
κ' ἐκείνη τοῦ Μπόθα τοῦ Μπούρε ἡ κυρά,
ποῦ φαίνεται μία σφαλὴ προστυχάντζα
καὶ μήτε τὰ νέα διαβάζει ρωμάντζα,
οἱ Μπόρε φωνάζει πῶς κάτω νεκροὶ
προκρίνουν νὰ πέσουν μεγάλοι μικροί,
παρὰ 'στους Ἑγγλέζους νὰ σκύβουν σὰν δοῦλοι
νὰ γίνουν τῶν ξένων κοπέλια καὶ μούλοι.

Φ. — Χὰ χά!... μὲ τοῦ Μπόθα γελῶ τὴν γυναικίκα,
ποῦ τώρα μὲς κάνει κ' αὐτὴ τὸν γκιουλέκα,
γελῶ καὶ μὲ τούτους τοὺς Μπούρε τοὺς ἀστείους,
ποῦ θέλουν πατρίδα, θεοὺς ἐφεστίους.

Γελᾷ μὲ τοὺς Μπόρε καὶ πᾶς Ἀθηναῖος,
ποῦ μήτε γαλόνι ζητοῦν δεκανέως,
καὶ πέφτουν ἀδίκως καὶ γέροι καὶ νέοι,
μὰ νὰ τοὺς εἰποῦμε πῶς εἶναι γενναῖοι.

Μὰ σεῖς, Ἑλληνέες μου, ποῦ ζῆτ' ἐδῶ πέρα,
σηκῶστε μαζί μου ψηλὰ τὴν παντιέρα,
καὶ δός του ταμποῦρλο καὶ βῆμα ταχύ,
κ' ἔς πέφτουν τριγύρω γαλόνια βροχή.

Π. — Οἱ Μπόρε τί ράτσά τῶντονι γελοῖ!..
δὲν θέλουν ἀκόμη νὰ βάλουν τελεία,
δὲν θέλουν μὲ σκλάβας δεσμὰ τὴν μητέρα,
τοὺς ἔχασαν ὅλοι, κ' ἐμεῖς ἐδῶ πέρα.

Τοιούτους πολέμους καὶ ποιὸς δὲν ξεχάνει;
κνεῖς γὰρ τοὺς Μπόρε κουθέντα δὲν κάνει,
κ' ἐν τούτοις ἀκόμη σκοτόνοντ' ἐκεῖνοι
καὶ πᾶν ξεχασμένοι σὰν βλάκες, σὰν κτήνη.

Μὰ σεῖς, Ἑλληνέες μου, μὲ τούτους γελᾶτε,
καὶ μόνοι γενῆτε χρυσοὶ Στρατηλάται,
καὶ δός του ταμποῦρλο καὶ βῆμα ταχύ,
κ' ἔς πέφτουν τριγύρω γαλόνια βροχή.

Φ. — Κυρία τοῦ Μπόθα, κ' ἐγὼ Κολονέλος
σοῦ λέγω νὰ δώσης 'στὸν πόλεμο τέλος,
νὰ πῆς καὶ 'στους Μπόρε νὰ στρέψουν τὰ νῶτα
καὶ σὺ νὰ καθίσῃς 'στ' αὐτὰ σου σὰν πρῶτα.
Πολέμων ἀνδρείαις δὲν πᾶν σὲ γυναῖκα,
κ' ἔν ἔχης μουστάκια νὰ πάρης μαντέκα.

Γελοῖον δὲν εἶναι σ' αὐτὸν τὸν αἰῶνα
μικροὶ νὰ γυρεύουν μεγάλων ἀγωνί;
Πλὴν οἴκτου καὶ πάλιν ἔς ρίψωμεν βλέμμα
'στῶν Μπούρε τῶν προστύχων τὸ πρόστυχον αἶμα,
καὶ δός του ταμποῦρλο καὶ βῆμα ταχύ,
κ' ἔς πέφτουν τριγύρω γαλόνια βροχή.

Π. — Προβιχσμούς ἀκούοντες καὶ πάλιν
δεῦτε μετὰ χαρῆς πανηγυρίσωμεν,

καὶ δράσεως κυττάζοντες κραυγάζοντες
τὸν Κορβανὴν τοῦ κράτους μακκρίσωμεν.

Κ' ἐμεῖς οἱ δύο ξύλινοι λαγοὶ
ὡς γίνωμεν προχείρως στρατηγοί,
κ' ἔς ἐβγῶμε' στοὺς δρόμους κ' ἐββαλάρηδες
νὰ κάνωμε τοὺς ἥρωας, τοὺς Ἀρηδες.

Ψάλλω πετῶν
σὰν νικητῆς
σβέρκους στρωτοῦς,
καὶ σφῶν αὐτῶν,
σφίσιν αὐτοῖς,
καὶ σφῆς αὐτοῦς.

Φ. — Τοῖς ὑπερμάχοις στρατηγοῖς τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια
ἀνέγραψάν σοι πάντες, Θεοτόκη,
καὶ τῆς Βουλῆς οἱ κίονες κ' οἱ θῶκοι.

Ὡς ἔχων δὲ τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
προβίβαζε τοὺς φίλους Λαφκίετας,
καὶ φόρτωνε γαλόνια καὶ τὴν ράχη των
νὰ κράζουν «χαῖρε, Κόντη τῆς σπαλέτας.»

Καὶ τώρα πρὸς τὸ Μὸν Ρεπὸ πηγαίνω γιὰ τὸ θέρος,
μὰ πρὶν νὰ φύγω, Περικλῆ, θερμῶς κ' ἰδιαιτέρως
σοῦ συνιστῶ τὸν Μ π έ ν τ ε κ ε ρ τοῦ Γειώργη Μαυρογένη
καὶ Εὐαγγελίδη Τρύφωνος, ποῦ κόσμου φῶς θὰ γένῃ.
Ὅλους τοὺς τόπους τῶν Ρωμῶν τοὺς ἔχει πέρα πέρα,
τὴν Στερεὰ καὶ τὸν Μωρητῆ, κάθε νησί καὶ ξέρα,
σ' αὐτὸν τὸν νέον Μ π έ ν τ ε κ ε ρ, βρὲ Περικλῆ ψωρίτη,
θὰ ἔρίσκης καὶ τὸ Φάληρο καὶ τὸ δικό μου σπῆτι.

Π. — Μὰ τώρα στάσου Βάλδερσε νὰ σὲ χειροτονήσω
κ' ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ 'πίσω.

Δέξου τῆς Μπόθα μὴ γροθιά 'στὰ δρό σου τὰ πλεμόνια,
δέξου καὶ κἄμποσαις σβερχιατῆς 'στὸ σβέρκο γιὰ γαλόνια.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔργον τοῦ Μιχαήλ τοῦ φρενιάτρου,
τῆς Ἐπιστήμης κήρυκος καὶ λάτρου,
ἡγῶν Πολιτισμὸς καὶ Νευροπάθειαι,
τὸ διακρίνει νοῦς καὶ πολυμαθεῖα.

Νέον τῆς «Πανακοθήκης» τεύχος περιοδικόν,
κατ' εἰκόνας καὶ καθ' ὕλην ὄντως καλλιτεχνικόν.

Τὸ περιοφημον ἐκαῖνο, τῆς «Ἀγάπης τὸ Βοτάνι»,
ὅπου τόχει τὸ Δροσινὴ τὸ χρυσὸ καλὸν κἄναι,
Παναγῆς ὁ Ματιάτος τὸ βγαλε χαρτομένο
κ' ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τῆς «Ἐστίας» τυπωμένο.

Ἐκ παλαιοῦς Γεωργικῆς, τεύχος πολλῆς ἀξίας
ὁ κατὰ τοῦ συντάκτης Θεοδόσης Εὐταξίας.

Σοὺ λῶτα καὶ Τεπενλελῆς, τοῦ Δακιοπούλου
μὲ σύνθεσιν ἀρχαϊκὴν καὶ τεχνικὴν συνάμει. [δρῶν]

Μακρομύνης Βασίληας, ἔπος Χρηστοβασιλῆος
μ' ἐνθουσιώδη λυρισμὸν καὶ δυνατὸ κονδύλι.